

Nekrologer.

Henrik Pedersen.

Det er et tungt og ubodeligt Tab, den danske landøkonomiske Forskning har lidt ved Henrik Pedersens Død. Selv runden af gammel kronjysk Æt, havde han allerede fra sin Barndom og Ungdom i Støvring Herred den dybe Fortrolighed med Landbrugsdrift og Bondekaar, som gav ham en Viden, der siden kom hans landbrugshistoriske Arbejder til gode. Han kendte til Bunds, hvad han skrev om, og han nyttede sin store praktiske Viden til at kaste nyt og klart Lys over ældre Tidens Landbrugsforhold, saa selv om hans store Grundighed og redelige Samvittighedsfuldhed bevirkede, at det kun blev ret faa Arbejder, vi fik fra hans Haand, vil disse Arbejder til Gengæld komme til at staa urokkede i Fremtiden. Thi han forlod aldrig et Emne, før det var gennemtænkt i alle Enkeltheder, og han fremsatte ikke en ny Tanke, før den var efterprøvet og underbygget med fyldige og utvetydige Beviser.

Som den anden Bondeætling i dansk Landbrugshistorie, P. Lauridsen, saa han med friske og klare Øjne paa Fortidens landbohistoriske Kilder, men medens Lauridsen var livfuld, gnistrende, hastig og arbejdsivrig, saa var Henrik Pedersen sindig, taalmodigt sankende Bevis til Bevis, præget af Ro og grundig Overvejelse. Begge ledte Landbrugshistorien ind paa nye Baner, begge søgte ud fra deres Viden om Nutiden at belyse Fortiden, og for begge blev Hovedkilden for deres agrarhistoriske Studier de righoldige Forarbejder til Christian 5.s storslaaede Matrikelsværk.

Lauridsens Afhandling om Skyldjord (*marcha terræ in censu*) og Pedersens om Udsæden og det besaaede Areal paa Falster (Hist. Tidsskrift 8. R. I 101) aabnede begge nye Veje for Middelalderens Landbrugshistorie. Lauridsens Afhandlinger om Landsbyerne og Pedersens om Ødegaarde (Hist. Tidsskrift 8. R. IV

Tillægshæfte 188) og Hovedgaardstriften (Hist. Tidsskrift 8. R. VI 1) viser bedst Forskellen imellem dem: Lauridsen var Kulturhistorikeren, Pedersen saae mere Kilderne i nationaløkonomisk-statistisk Belysning, han følte sig her som Arvtager af det Arbejde, Fridericia havde indledet med sin Afhandling om Bondestandens Forhold i det 16. og 17. Aarh., og som Falbe-Hansens Medarbejder.

Dobbelt tungt føles Savnet af ham dog for dem, der havde den Lykke at kende Henrik Pedersen personlig. Kun yderst sjældent forundes det en at møde en Karakter saa ædel, saa ren og retlinet, en Elskelighed og Blidhed saa uselvisk og forstaaende, en Mand saa lidet fremtalende, saa jævn i al sin Færd, ud af hvis Aasyn lyste med næsten forklaret Mildhed hans smukke Tankegang, for hvilken alt Nid; alt Ondsind, al Lavhed var fjærn, al Styghed var fremmed.

Svend Aakjær.
